

STELLA TACK

PŘELOŽILA JARMILA DOUBRAVOVÁ

SPÍČÍ



PRINC

ŠTASTNĚ AŽ NAVĚKY



SPÍCÍ PRINC

Ever & After, Der schlafende Prinz

© 2023 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jarmila Doubravová, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5971-2 (pdf)

STELLA TACK



ŠŤASTNĚ AŽ NAVĚKY

DÍL I.

PŘELOŽILA JARMILA DOUBRAVOVÁ


KING
COOL

Pro moji sestru,
aby přestala líbat nesprávné prince
a všimla si někdy i žabáků



PROLOG

Na počátku věků, před mnoha a mnoha lety, se stalo, že se Začátek zamiloval do Konce. Mnozí také říkali, že se Slunce zamilovalo do Měsíce, Světlo do Tmy, Dobro do Zla, Všechno do Ničeho.

Oba měli právě tolik jmen jako tváří, ale obecně byli nazýváni Králem Slunce a Královnou Noci. Vzájemně se vroucně milovali a jako první bohové vládli nad světem, který byl plný zázraků, mocný, ale také nezkrotný a naplněný Chaosem. Netrvalo dlouho a z tohoto Chaosu se zrodili noví bohové a bohyně. První byla žena, která jako by vyvstala přímo ze Země, a s ní přišel Otec Nebe.

Matka Země byla laskavá, její hlas vnášel harmonii do všeho Chaosu. Dokázala být ale také nespoutaná a divoká, a když se rozhněvala, svět se otřásal. Otec Nebe byl naproti tomu moudrý, jeho myšlenky byly bezbřehé a jeho vůle nezlomná. Ale jeho arogance a pýcha byly právě tak nezměrné jako obzor sám.

Každý z těch bohů byl na první pohled naprostým opakem toho druhého, a přesto spolu žili v dokonalém souladu.

Poté se objevila dívka s očima, v nichž se odráželo nekonečno, a s vlasy utkanými ze zlata. Když se rozesmála, vyšlo Slunce, když snila, po tvářích ji hladil Měsíc. Král Slunce a Královna Noci ji nesmírně milovali a dali jí jméno Sestra Čas. Svět, zkrocený bohy, se zklidnil a Chaos téměř utichl. Téměř.

Ještě jednou, naposledy, se Chaos vzepjal. Země se chvěla a hory dštily oheň až do nebes. A s bouří a deštěm přišel poslední

z bohů. Chaos vyhasl a změnil se ve studené srdce, které od té chvíle tlouklo v hrudi Bratra Osudu.

Když byl Chaos zkrocen, mohl se na Zemi rozvíjet další život, a tak se stalo, že svět začali osidlovat první lidé. Bohové byli jako u vytržení, neboť na rozdíl od nich samotných byli tito lidé smrtelní, jejich život netrval déle než mrknutí oka, a přesto dokázali vykonat věci, kterých ani sami bohové nebyli schopni. Dokázali stvořit život.

Děti vyrostly v ženy a muže, z žen se staly matky a z mužů otcové. Smích dětí zněl uším bohů jako sladká hudba. Plni zvědavosti se začali vměšovat mezi lidi. Říká se, že ty děti, na kterých jim nejvíce záleželo, obdařili magií a ukládali jim různé zkoušky. Ti, kteří tyto zkoušky složili, získali přízeň bohů – a s ní kromě magie, bohatství a pozemků i dar nesmrtelnosti. A tak se tito oblíbenci bohů jako božští dvořané shlukovali a tvořili urozené rody, které později vešly do učebnic dějin jako první pohádkové rodiny.

Lidé byli šťastní, svět byl plný magie a zázraků a bohové vládli v harmonii. Jejich existence byla nekonečná. Žádný z nich neznal zármutek ani utrpení. Byli šťastní. Tedy většina z nich.

„Já vím: Královna Noci byla smutná!“ vyhrkla jsem.

„Pst, nepřerušuj, Raino,“ zasyčela na mě Fiona a černé vlasy se jí v lehkém letním vánku zavlnily kolem ramen.

Fioně bylo dvanáct, byla tak o pět let starší než já, přesto pořád tvrdila, že vypadáme jako dvojčata. To nicméně nebyla pravda. Fionina pleť byla mnohem světlejší než moje, protože trávila spoustu času v knihovně, kde se učila. Věci důležité pro velké dívky, jak říkávala babička. A to já jsem ještě nebyla. Ale spon podle babičky. Fioniny vlasy byly dlouhé a hladké, zato ty moje spíš vzpurné a od té doby, co mi do nich bratranec Avery nalepil žvýkačku, tak krátké, že mě šimraly na uších.

Jediné, co jsme podle mě s Fionou sdílely, byla barva očí. Obě jsme měly modré oči. Stejně jako máma, teta Lilly a babička.

Teta Pansy prý měla také modré oči. Tehdy před... nebyla jsem si jistá před čím, protože máma a ostatní se v tomhle bodě vždycky odmlčeli. Ale Avery, její syn a můj bratranec, žil s námi, co jsem si pamatovala, takže musela být pryč už hrozně, hrozně dlouho.

„Děti, věnujte mi prosím pozornost!“ Babička nechala knihu pohádek klesnout do klína a přísně se na nás zadívala. Seděla na staré lavičce pod jabloní, která rostla před naším domem. Svým dlouhým nosem a pichlavým pohledem mi vždycky připomínala vránu. Jen mi naháněla větší strach.

„Raina pořád vyrušuje,“ vyjela na mě Fiona.

„To vůbec není pravda,“ ohradila jsem se a vztek mi vehnal horko do tváří. „Ale ten příběh je hloupý. Slyšely jsme ho už určitě milionkrát. Nejmní!“

„Ty jsi tak infantilní,“ zasyčela Fiona a odhodila dlouhé vlasy dozadu. Kolem ní se zatřepotal motýl. Zvířata Fionu milovala. Pořád kolem ní poletovali motýli. Jako kdyby byla květina. Ovšem pěkně jedovatá. Blyškla jsem po ní očima.

„Tak dost,“ řekla babička a přísný tón v jejím hlase stačil k tomu, abychom obě zmlkly. Upravila si na nose kulatá skla brýlí a zlaté obroučky se zaleskly na slunci. „Fiono. Pro mladou dámu se nehodí, aby se takhle nechala unést a křičela.“

„Ale Raina řekla –“

„Raino,“ přerušila ji babička a zavrtala do mě zrak tak pronikavě, že jsem se úplně schoulila. Babiččin pohled byl vždycky nepříjemně ostrý. „Ty se musíš naučit poslouchat. Možná ten příběh už znáš, ale ještě jsi ho nepochopila.“

„Chápu ho docela dobře,“ opáčila jsem vzdorovitě a Fiona mě nenápadně štípala do nohy. Koza jedna.

„No když je to tak, tak se můžeš klidně vrátit do domu. Avery bude jistě rád, že má společnost.“

„Ne.“ Zamžourala jsem na ni a popotáhla za uvolněnou nit na svých bílých šatech. Vysoká tráva mě lechtala na bosých nohou. Levé koleno jsem měla odřené, protože jsem se onehdy pokoušela

vylézt po jabloni výš než Avery. „Proč s námi vlastně Avery nikdy nesmí na hodinu dějepisu? Myslím, že by byl taky rád u toho.“

Babička sraštila čelo a mlaskla jazykem.

„Avery je Hunter.“

„A to je špatné?“

„Je potomkem svého otce. Ale my, my jsme Whiteovy.“

Vždycky když babička tohle říkala, se jí v tváři objevil zvláštní výraz, až se mi zatajil dech. Rázem jsem si připadala důležitá.

„Neseme v sobě mocné a prastaré dědictví. Pocházíme z prvních pohádkových rodů, kterým sami bohové věnovali dar magie a nesmrtelnosti. V našich žilách proudí modrá krev, ušlechtilá a mocná. My a ostatní pohádkové rody jsme poslední dědicové pravé magie. Fiono?“ Babiččin pohled se zaryl do tváře mé sestry, která napřímila utlá ramínka. „Které byly první pohádkové rody, jež bohové obdarovali?“

„Lidem, kteří byli obzvlášť nadějní, věnovali bohové magické dary a uložili jim těžké zkoušky. Kdo tyto zkoušky úspěšně vykonal, mohl se těšit přízni bohů a kromě nesmrtelnosti získal i půdu a bohatství. Kolik takových lidí přesně bylo, se už neví, protože hodně pohádek se v průběhu času ztratilo. Ale několik z těch nejvýznamnějších šlechtických dvořanů byly rodiny z těchto pohádek: Popelka, Locika, Sněhurka, Žabí král, Šípková Růženka, Sněženka a Růženka, Kosmáček, Šestero labutí, Drozdí brada, Protancované střevíčky, Princezna Husopaska a Tři hadí listy.“

„Mimo jiné... ale jinak je to správně.“ Babička se obrátila na mě. „Raino? Jaké dědictví v sobě neseme?“

„My pocházíme z rodu Sněhurky,“ odpověděla jsem, jako když vystřelí z pistole.

„Správně,“ řekla babička a v jejím pohledu na okamžik probleskl výraz hrdosti.

„Naši předchůdkyní byla Sněhurka. Byla jednou z nejmocnějších dvořanek poté, co složila tři těžké zkoušky. Jaké zkoušky to byly, Raino?“

Nervózně jsem zašilhala po Fioně, která se usmála úplně stejně, jako to dělala babička, když považovala svůj protějšek za hlupáka, ale byla příliš zdvořilá, než aby to vyslovila. Vzdorovitě jsem se na ni zadívala a odpověděla: „Otrávil se o hřeben, zardousila se v korzetu a udusila se jablkem. Když obstála ve všech zkouškách, byla přijata na božském dvoře.“

To šlo hladce jako po másle. Slovo *zardousit* mě naučil Avery.

Fiona semkla rty a pak se nápadně přátelsky usmála a poplácala mě po hlavě. „Dobře to umíš, Raino.“

„Nech toho,“ odsekla jsem a smetla její ruku.

„Co je? Vždyť jsem tě jen chválila.“

„Ne, děláš si ze mě legraci.“

„Děti!“ napomenula nás babička a přísně se na nás zadívala, dokud jsme si opět od sebe neodsedly. Povzdechla si a pak pokračovala: „Kdo mi řekne –“

„Babičko?“ přerušila jsem ji a babička znovu vzdychla.

„Copak, Raino?“

„Jaký dar dostala Sněhurka od bohů?“ zeptala jsem se lehce bez dechu.

Babička se usmála, až se jí kolem úst utvořily drobné vrásky, které jejímu zevnějšku propůjčily jemnější vzezření. Skoro spiklenecky pronesla: „Dostala od nich dar čistého srdce.“

Zklamaně jsem vysunula spodní ret. „To je všechno?“

„Jak to myslíš, to je všechno? Cos čekala?“ zeptala se babička podrážděně.

„Myslela jsem, že dostala něco kouzelnějšího, něco víc cool,“ řekla jsem a babička se zatvářila, jako kdybych jí hodila do polévky žabu.

„Něco víc cool,“ opakovala to slovo s opovržením, jaké měla jinak vyhrazené jen pro demokracii. „Milé dítě, dar čistého srdce je nadmíru mocný. Její duše byla tak čistá a neposkvrněná, že na ni neúčinkoval ani jed královny. Svou laskavost a dobrotu dokázala používat stejně šikovně jako meč, a díky nim zvítězila dokonce nad spánkem smrti. Takový dar se nesmí podceňovat.“

Zvládla všechny zkoušky, které jí bohové uložili, a stala se tak jednou z nejznámějších pohádkových postav všech dob. A toto dědictví neseme my, ženy rodu Whiteových. Tento dar v nás stále dřímá, i když v tomhle bezútěšném světě toho z magie už opravdu moc nezbývá. My jsme jejím posledním důkazem. Jedna z mála pohádkových rodin, které nevymřely. Je na nás, abychom to dědictví předaly dál. A doufejme, že nám bohové opět uloží zkoušky, abychom mohly osvědčit naši způsobilost a obnovit dávnou slávu pohádkových rodů.“

Fioniny rty se zavlnily hrdostí a současně sklopila oči, až jí řasy pohladily tvář. „Budu se snažit, abych dostála našemu odkazu, babičko.“

„To také doufám,“ pronesla babička a podala jí knihu. „Chceš číst dál, dítě?“



1.

O jedenáct let později

„Jindřichu, kočár se polámá!“
„Ne, můj pane,
to byla jen obruč na mém srdci.“

**z pohádky bratří Grimmů
„Žabí král aneb železný Jindřich“**

Ukrást auto vypadalo na papíře jednoduše, ale v praxi to bylo těžší. A především špinavější.

S odporem jsem si otřela zaprášené ruce o svou černou koženou bundu. Prsty jsem už měla černé. Budu je muset sedřít do krve, než si je vyčistím a než smažu stopy. Babička si všímala i toho sebemenšího detailu.

„Pospěš si, Raino!“ Nade mnou se vynořil bledý pihovatý obličej. Zpod modré kapuce se draly husté rezavě hnědé vlasy. „Máme ještě asi dvě minuty, než bude pozdě,“ řekla Holly, moje nejlepší kamarádka.

Se zavrčením jsem stiskla zuby a dál se pokoušela zkrotit kabely prastarého bentleye. „Hned to bude, už jen přemostím póly mezi relé a baterií.“

Holly se zatvářila skepticky, strčila si do úst brčko trčící z modré ledové tříště a hlasitě usrkla. „Spíš to vypadá, že vyrobíš kabelový salát, než že spojíš póly,“ poznamenala.

Na zadním sedadle se ozval hlomoz a pak se mezi námi vynořila blondatá kštica mého bratrance Averyho. „Jestli teď způsobíš zkrat, který nás všechny zabije, tak nám babička dá co proto. Teda ona nás stejně zabije, až zjistí, že krademe zrovna její auto. A ještě horší bude, až přijde na to, proč to děláme.“

V tom měl Avery docela pravdu. Babička byla bohužel jediná, kdo měl tak staré auto, že se ještě dalo zkratovat. Volkswagen Polo mého táty sice vypadal zrezivěle, ale zkratovat bych ho nedokázala. Ani mámino audi nebo tetin mini.

Prudce jsem vzhlédla a kabely se mi zadřely do kůže. „Mohli byste vy dva přestat remcat a místo toho mi pomoci? Jinak se na to vystoupení v Kleci nikdy nedostaneme.“

„A jak?“ otázali se oba unisono.

„Co kdybyste mi posvítili?“

„Aha, jasně...“ Holly vytáhla svůj mobil a posvítla mi jím, zatímco jsem se pokoušela stočit kabely dohromady.

„Tak, tohle by mělo přijít... sem... a pak...“ Mezi prsty mi vyskočila jiskřička světla a spálila mi bříška. Potichu jsem zaklela, spíš leknutím než bolestí. Avery se skrčil a Holly se skryla za svou ledovou tříšť. Vzápětí motor s rachotem naskočil. S příliš hlasitým rachotem. Trhli jsme sebou.

Nervózně jsem pohlédla k domu. Zatím byla všude tma. Všichni v mé rodině měli naštěstí tvrdý spánek.

Přinejmenším všichni kromě babičky.

Žádné světlo se ale neobjevovalo. Triumfálně jsem se napřímila.

„No prosím, tak jedem!“ Ignorovala jsem prsty, v nichž mi bolestivě tepalo, a zašklebila se na Averyho a Holly.

„Měli bychom mít konečně vlastní auto,“ durdil se můj bratranec.

„Příště to můžeš zkusit sám a já ti zatím budu ze zadního sedadla poskytovat zbytečné komentáře,“ nadhodila jsem a zařadila rychlost. Zakalené reflektory ozářily příjezdovou cestu vysypanou šterkem.

Vrhla jsem pohled do zpětného zrcátka. Za námi se tyčila starobylá, důstojná vila Whitestone. Tak masivní a prastará, že ji pohromadě držely vlastně už jen přerůstající břečtan, kámen a čirá síla vůle. Pořád ještě byla všude tma, přesto mi najednou připadalo, jako kdyby na nás nesčetná okna se zataženými roletami vyčítavě hleděla. Ten dům jednoznačně věděl a viděl příliš mnoho. Odhodlaně jsem dupla na pedál a motor zaburácel s tak ohlušujícím rachotem, že to zaznělo jako výstřel z pistole.

Všichni tři jsme sebou opět trhli a Holly se horečně začala připoutávat. „Jeď, jeď, jeď!“

Šlápla jsem na to. Pod pneumatikami zavířil štěrk a vzápětí jsme se řítili po cestě dolů.

„To bylo teda opravdu nenápadný. V babiččině ložnici se rozsvítilo,“ konstatoval můj bratranec a mohl si vykroutit krk, jak se snažil neztratit velký dům z dohledu.

Holly horečně srkala svou ledovou tříšť a já jsem zahrnula se starým autem za roh a stačila přitom strčit do přehrávače ošuntělou kazetu s AC/DC. Auto bylo tak staré, že dokonce i tohle už bylo moderní. O vteřinu později se karoserií rozburácela skladba „Thunderstruck“. Pravděpodobně jsme si touhle akcí zajistili domácí vězení na příští tři měsíce, ale v tomhle krátkém okamžiku to rozhodně stálo za to. S širokým úsměvem jsem otočila knoflík hlasitosti naplno, až nás brněly uši. Nehty nalakovanými na černo jsem bubnovala do volantu a uháněla silnicí plnou zatáček. Kolem nás se míhal les, který patřil k usedlosti. Uslýšela jsem, jak Avery za mnou stáhl okno, vystrčil hlavu a hlasitě zavýskl. Dovnitř vtrhl studený říjnový vítr a rozčuchal mi můj krátký černý sestřih.

Holly sevřela kelímek s ledovou tříští mezi koleny a vrhla na mě pobavený pohled. „Jestli budeme takhle pokračovat, tak si zajistíme článek v zítřejším woodleyském deníku.“

„To by byla další reklama pro naši kapelu,“ opáčila jsem.

Moje kamarádka si odfrkla, pak se otočila k Averymu a za kabát ho stáhla zpátky do auta. „Dej tu hlavu zpátky, Rambo, nebo si zas uženeš zánět dutin.“

Můj bratranec s rozcuchanými vlasy dopadl zpátky na sedadlo a zešíroka se zašklebil. „Beru všechno zpátky. Měli bychom krást auta častěji.“

S úsměvem jsem se zadívala na silnici před námi. Železná kovaná brána vjezdu byla otevřená. Babička ji jinak každý večer osobně zavírala, aby žádná – cituji – „všetečná sebranka“ nepřišla na nápad potloukat se po jejím soukromém pozemku. Našlo se dost bláznivých turistů, kteří dělali všechno pro to, aby mohli zblízka vidět „pravou“ pohádkovou rodinu. Jednou mi jeden takový týpek nabídl dokonce víc než dva tisíce, když ho pustím na pozemek. Babička málem dostala záchvat, když se o tom dozvěděla. Především proto, že mi tenkrát bylo deset let a vážně jsem uvažovala, že nabídku přijmu. Možná jsme měli šlechtický titul a byli potomky jedné z nejúžasnějších pohádkových postav, ale to zdaleka neznamenal, že jsme byli bohatí. Whitestone byl už jen ruina. Existovalo samozřejmě pár pohádkových rodin, které tento zájem turistů využívaly a měly slušný zisk ze svého rodokmenu, i když to byl už jen cár papíru. Babička by ale Whitestone raději vlastnoručně podpálila, než aby na náš pozemek pustila turisty. Bez ohledu na to, že jsme neměli peníze. Vnější zdání bylo všechno, a jestli někdo lpěl na vnějším zdání, tak to byla právě babička.

Byli jsme Whiteovi.

Žili jsme z rodokmenů, vzpřímeného postoje, pěstěných nehtů a byli jsme na to ještě hrdí.

Jak já to nesnášela, být Whiteová.

Reflektory ozářily pár smutečních vrb, které se pod tíhou svého stáří ztěžka skláněly nad branou. Zhluboka jsem se nadechla, pokusila se uvolnit a rozjela se přímo k bráně, jako kdyby nás někdo pronásledoval. Přitom jsem co chvíli vrhala pohled do zpětného zrcátka.

„Vy aristokrati jste namouduši paranoidní, víte o tom?“ otázala se mě Holly posměšně a odfoukla si z obličeje pramen vlasů.

„A vy neurození nám závidíte, protože se o vaše ubohé pohádky nikdo nezajímá,“ opáčila jsem a moje nejlepší kamarádka, která pocházela z rodu Paní Zimy, mi ukázala prostředníček.

Inu, takové to bylo, vyrůstat jako potomek některé z pohádkových postav. Dokonce i naši nejlepší kamarádi byli z řad potomků. Nebylo nás zas tolik; ve skutečnosti se daly tyto rodiny snadno spočítat a také držely pohromadě, přinejmenším navenek. Pokud měla rodina dostatečně pohádkový rodokmen a mohla si to dovolit, znamenalo to mít vlastní školky, vlastní základní školy a v našem případě aktuálně i Grimmovu akademii, na kterou chodili už naši prapraprarodiče, aby si zachovali svou výjimečnost. Potomci pohádkových postav byli pro zbytek světa pravděpodobně něco jako podivná sekta. Velmi slavná sekta, o níž se psalo a jejíž fotografie se objevovaly hlavně v bulvárním tisku.

Podstatné ovšem bylo, že jsme jen stěží navazovali přátelství s „normálními“ lidmi. Babička pokaždé málem dostala infarkt, když jsem si přivedla přítele, jehož předkové se nemohli prokázat minimálně mluvícím kocourem. Nebyla nadšená, ani když jsem se skamarádila s Holly, která sice pocházela z pohádkové rodiny, ale neměla v sobě ani kapku urozené krve.

„Jen pro vaši informaci. Za čtyřicet minut musíme stát na jevišti, jestli ještě chceme předvést naše číslo,“ ozval se Avery.

Zhluboka jsem vydechla, podívala se do zpětného zrcátka a trhla sebou tak prudce, že jsem smýkla volantem, až Avery s Holly polekaně vykřikli. Ve zpětném zrcátku jsem spatřila mladíka. Měl tmavé vlasy, tmavé oči a na rtech pobavený úsměv. Přátelsky mi pokynul. Vypadalo to, jako kdyby seděl vedle Averyho na zadním sedadle, ale já jsem věděla, že tam nikdo není. Jen duch. Jen si něco namlouvám, nic víc.

„Zmiz!“ vyštěkla jsem na něho.

„Co je s tebou, Raino?“ vykřikla moje kamarádka, když jsem zase strhla volant zpátky.

Potřásla jsem hlavou, abych si v ní urovnala myšlenky, a zlobně se zadívala na postavu v zadním zrcátku. Drze na mě mrkla

a v příštím okamžiku zmizela. Díky bohu. Odjakživa jsem vídala spoustu neviditelných věcí, hlavně v dětství. Bohužel jsem k tomu ale měla sklony ještě i dnes, a to už zdaleka nebylo tak roztomilé.

„Promiňte. To byla jen moucha,“ zalhala jsem a napřímila ramena. „Však to stihneme!“ Ještě jsem přidala rychlost, až motor zaburácel.

O padesát minut později jsme zahýbali na parkoviště Klece. Klub ležel v centru Londýna. Zaparkovala jsem tak nakřivo, že bych jistě dostala pokutu. Sotva jsem vypnula motor, popadla jsem pouzdro s kytarou, přehodila si popruh přes rameno a zabouchla za sebou dveře. Před námi se prostíral Londýn. Oslnivý, pestrý a zářící jako diamant, který kdosi roztříštil na maličké kousky. Zavál k nám nasládlý pach Temže a já se v kožené bundě zachvěla chladem. Byl říjen a na takové oblečení už byla přece jen trochu zima.

Zapnula jsem si zip bundy až ke krku a kývla na Averyho a Holly. Holly se nervózně zhoupla na patách a upravila si čapku. Avery si zavěsil popruh své basketary přes rameno.

„Teď, nebo nikdy,“ prohlásila jsem rozhodně a společně jsme vyrazili.

Moje vysoké boty hlasitě klapaly o asfalt, když jsme mířili ke vchodu Klece. Klub sídlil ve staré tovární hale a fronta před vchodem byla zatraceně dlouhá. Při tom pohledu a při pomýšlení, že budeme hrát pro tolik lidí na opravdovém pódiu, ne jen ve špinavé tělocvičně naší školy před školníkem, který dával pozor, aby nikdo neukradl volejbalový míč, se mi srdce rozbušilo vzrušením. Z nitra klubu už duněla hudba kapely, která měla dnes hlavní výstup. Byla to rocková kapela, která si říkala Šroubováci.

Zdálo se, že mi Avery čte myšlenky, protože vyprskl: „Prášťnější jméno už je vážně napadnout nemohlo.“

„No jo, zato byli na pódiu včas, v tom se my musíme ještě pocvičit,“ nadhodila Holly, která si strčila do kapsy paličky. Bicí

souprava už stála v klubu, takže nám stačilo jenom ukrást auto, a nemuseli jsme se vláčet s celou aparaturou.

„Šroubováci ale taky nemuseli lézt oknem a krást auto, aby mohli dneska vystupovat,“ zamručela jsem a pokračovala podél fronty dopředu. Inkasovala jsem několik vystrčených prostředníků, ale prostě jsem je ignorovala. Zakrátko jsem vyhazovači u dveří podržela před nosem svůj průkaz kapely, který mi visel ze zadní kapsy. „Ahoj. My jsme Otrávená jablka. Máme tu vystoupení.“ Sundala jsem kytaru z ramen a chtěla kolem něho projít, ale ten chlap se ani nepohnul.

Jen na nás zíral. „Jdete pozdě.“

Podrážděně jsem se zastavila. „To víme. My... Měli jsme problémy s autem.“ Kývla jsem hlavou směrem k našemu veteránovi.

Agent ostrahy si ale zkřížil paže na prsou. „Jdete pozdě.“

„No právě. Proto teď musíme rychle dovnitř, jinak –“

Nenechal mě vůbec domluvit, jen zavrtěl hlavou. „Je mi líto, děcka. Hvězdné manýry si nechte, až si to budete moct dovolit. Přišli jste pozdě, takže už na jeviště nemůžete.“

Cítila jsem, jak Holly a Avery za mnou zneklidněli.

„Ale my dřív nemohli...,“ začala váhavě Holly, ale to už jsem se před toho chlápka postavila a zvedla bradu.

„Tak dobře poslouchej. Riskovali jsme krk, abychom tu dneska byli. Celý měsíc jsem o tenhle termín bojovala. Tohle je naše šance a my si ji nenecháme vzít. Ani od mojí tyranské babičky, a už vůbec ne od takového steroidy napumpovaného pitomce, jako jsi ty.“

Při zpětném pohledu to možná nebyl úplně nejlepší nápad, urážet člověka, který nás měl pustit dovnitř. No jo, při zpětném pohledu je člověk vždycky chytřejší.

Zavrtala jsem se do toho chlapa pohledem a neuhnula ani ve chvíli, kdy jsem viděla, že mu na čele naběhla žíla.

Vyhazovač si odfrkl a sklonil se ke mně. Tak pomalu, že rozpraskaná kůže, která obepínala jeho mohutné svaly, hlasitě zavržala. „Že ne?“

Přimhouřila jsem oči a zapíchla ukazováček do jeho směšně širokého hrudníku. „Tak co, prubneme to?“

Obočí mu vylétlo do výše. „Myslím, že to risknu,“ zavrčel a popadl mě za límec jako štěně. „Ty se teď otočíš a... Auu!“ Zaskučel bolestí.

Stáhla jsem zpátky koleno, kterým jsem mu právě ušetřila pěknou ránu do choulostivých partií. K jeho cti třeba říct, že mě navzdory bolesti nepustil.

„Ty malá mrcho!“ vyrazil ze sebe se zasupěním, ale já na něho jen mrkla, rozepnula si bundu a mrštným pohybem z ní vyklouzla, takže vzápětí držel v rukou jen cár kůže. Fronta za námi zavýskla, jako když si vychutnávala dobrou show.

„Honem!“ vykřikla jsem jen, znovu si přitáhla kytaru k tělu a rozrazilla dveře.

Holly a Avery běželi za mnou. Koutkem oka jsem zahlédla, jak se můj bratranec široce šklebí, zato Holly naproti tomu vypadala, jako kdyžby se chtěla na místě propadnout hanbou. No, teď to musí překonat.

„Stop! Stůjte, vy –“

Řev vyhazovače ustal, když se dveře klubu přibouchly. Vstříc nám zaburácela rocková hudba. Můj beztak už dost rychlý puls zařadil ještě vyšší rychlost, když jsem se ponořila do vřavy Klece.

Klub byl nacpaný k prasknutí a pódium jasně ozářené. Na něm stáli Šroubováci a jejich frontman, chlapík s dlouhými světlými vlasy a rozmazanými očními linkami, hulákal do mikrofonu. Podle mě byl o několik taktů vedle, ale basákovi se většinou dařilo z toho vybruslit. Rytmus nám vibroval až v kostech a kytarové sólo přimělo lidi nadšeně jásat. Ta skladba byla chytlavá, to se jim muselo nechat.

Klouzala jsem očima kolem, až jsem se pohledem zastavila u baru. Konkrétně u Jolandy Nightingaleové, potomka Jorindy a Joringela a majitelky Klece. Stála za barem, který byl pokrytý nálepkami kapel a počmáraný podpisy, a právě čepovala pivo

do sklenice. Prodrala jsem se davem, přičemž jsem inkasovala pár bolestivých kopanců do nohou a dloubanců do žeber, ale konečně se mi podařilo postavit kytaru vedle sebe, vyhoupnout se na barovou stoličku a naklonit se přes pult.

„Jolando!“ zavolala jsem a zamávala na ni.

Majitelka klubu vzhledla a změřila si mě pohrdavým pohledem. „A hleďme, kdo se nám tu přece jen vynořil.“ Přehodila si přes rameno utěrku.

Odfoukla jsem si z obličeje pramínek vlasů. „Tak jsme tady a můžeme jít rovnou na to.“

„Přišli jste pozdě.“

„Omlouvám se, ale –“

„V tomhle kšeftu neexistuje žádný ale. Je mi líto. Přišli jste pozdě. Takže žádnéj výstup.“

V prsou jako kdyby se mi něco stáhlo. Zaryla jsem prsty do ošoupaného dřeva a naklonila se ještě dál přes bar. „Jen tři skladby,“ zaprosila jsem.

„Ne.“

„Tak jen jednu.“

„Ne.“

„Prosím tě, Jolando, my –“

Jolanda postavila pivo na pult před zákazníka tak prudce, až to zadunělo a vyšpláchla pěna. „Ne, Raino. Znáš mě. Přimhouřila jsem kvůli tobě kolikrát oko, už když ti bylo čtrnáct a chtělas mi namluvit, že jsi plnoletá. Nesouhlasím s tím, aby se děti odrazovaly od něčeho, co si jednoznačně nechťejí nechat vymluvit. Navíc tvoje máma a já jsme byly stejné. Ale je rozdíl, jestli stojíš pod pódiem, nebo na něm. Tam nahoře už nejsi žádné dítě. Stát tam nahoře znamená nést odpovědnost. Když to nezvládneš, je tvoje místo jinde, ale ne tady. Dívej se na to jako na cennou životní lekci. Kdo přijde pozdě, toho život potrestá.“

„Jolando, prosím tě. Nemůžeme prostě jen tak zas odejít,“ vyrazila jsem ze sebe a dívala se na ni tak úpěnlivým pohledem, jak jsem jen dokázala.

Jolanda na mě jen upřeně hleděla. „Dneska ne. Můžu vám nabídnout další vystoupení zase za tři měsíce.“

„Za tři co?“

„Je mi líto.“ S tím se otočila a zmizela na druhém konci baru.

Otrěsená jsem za ní hleděla. Těžce se mi dýchalo a srdce mi bušilo v nepravidelných synkopách.

„Raino, tak raději pojďme.“ Holly se vmáčkla vedle mě.

Stiskla jsem rty a zavrtěla hlavou. „Ne. Promluví si s Jolandou znovu. Musí nás dnes nechat hrát.“

„Raino...“ začala moje kamarádka, ale najednou mi na rameno dopadla těžká ruka. Polekaně jsem se otočila a zírala do rozmrzelého obličeje vyhazovače.

„Hleďme, koho to tu máme,“ zavrčel.

Ajaj. „No...“ začala jsem, ale ještě než jsem stačila něco říct, ten obr mě popadl a přehodil si mě přes rameno jako pytel brambor. Svět se mi převrátil vzhůru nohama, takže jsem zaražené obličeje Averyho a Holly viděla obráceně.

„Co to má znamenat? Dej mě dolů!“ zařvala jsem na toho chlapa, který mohutnými kroky mířil ke dveřím, jimiž jsme se právě dostali dovnitř. Moji kamarádi si vyměnili pohled, pokrčili rameny a následovali nás. Holly měla přes rameno mou kytaru. „To si vypiješ! Víš ty vůbec, kdo já jsem?“ křičela jsem do houpajícího se zadku před svým nosem a kroutila se při tom jako úhoř.

„Měl bych?“ zeptal se vyhazovač nevzrušeně.

„To tedy měl! Já jsem Raina Whiteová. Vnučka Esmeraldy Whiteové. A až ta zjistí, jak tu se mnou zacházíš, přijdeš o práci rychleji, než bys řekl gilotina.“ No dobrá, to bylo trochu přehnané. Nicméně moje babička byla schopná dohnat k pláči i dospělé muže.

„Whiteová? O té jsem nikdy neslyšel,“ opáčil. To určitě. Stiskl mě tak pevně, že mi vymáčkl vzduch z plic. Moje žebra vydala na protest slyšitelné zapraskání.

Dřív než jsem stačila zalapat po dechu, mi do obličeje znovu zavál chladný večerní vzduch. Provázel nás koncert nenávistného

hvízdání a výskání, jak mě ten chlap nesl podél fronty až na parkoviště. Vzpurně jsem jim ukázala prostředníček, což mi vyneslo ještě pár uchechtnutí navíc.

„Vy mi taky můžete!“ zavrčela jsem. Vyhazovač se prudce zastavil, popadl mě v pase a shodil z ramenou jako pytel mouky. Dopadla jsem na zadek tak prudce, až mi zády projela bodavá bolest. „Ty mizero!“ vykřikla jsem.

Hodil mi do obličeje mou koženou bundu. „Zákaz vstupu,“ pronesl jen, otočil se a šel si zase stoupnout před ty hloupé dveře.

„Však se ještě uvidí, kam si můžeš ten tvůj zákaz vstupu strčit, až bude celý svět mluvit o Otrávených jablkách! Ještě nás budete prosit, abychom u vás hráli!“ zaječela jsem za ním.

Ani se po nás neohlédl.

„No, tak to bychom měli.“ Avery se spustil vedle mě na zem, natáhl svoje dlouhé nohy a zadíval se na mě zpod blond vlasů. „Trochu slintáš vzteky, sestřenko.“ Ukázal na můj spodní ret.

Podrážděně jsem odrazila jeho ruku stranou a svalila se zpátky na záda. „To bylo tak těsný. Byli jsme tak blízko cíli. Už jsem skoro cítila pódium pod nohama.“

U ucha mi zazněl klapot bot o beton, jak se Holly také svezla na zem vedle mě a objala si rukama kolena. „Aspoň jsme to zkusili,“ pronesla.

„A velkolepě pohořeli,“ doplnil to slavnostním tónem Avery, který si ledabyle svázel dlouhé vlasy do ohonu. „Zato ten moment, jak jsi toho vyhazovače nakopla do koulí, mám na videu. Udělám z toho nejúspěšnější GIF všech dob. Aspoň na deset minut. Vlastně stačí i pět, a budu milionář.“

Úkosem jsem se na něho zesponu podívala. „Děláš si ze mě srandu?“

Bratranec se jen zašklebil. Jeho světle zelené oči se zablýskly. „No dobře. Dám ti z toho dvacet procent.“

S povzdechem jsem se zadívala na oblohu nad sebou. Londýnský smog ponořil noční město do mlhavé šedi, ale přesto byly vidět jednotlivé hvězdy. Mrkaly na mě. Mrkla jsem zpátky.

„Takový průšvih. Moc mě to mrzí,“ zamumlala jsem a cítila, jak mi zklamání svírá hrdlo. Pálilo mě v očích, ale slzy jsem zuřivě zadržela. Kdybych se teď rozbrečela, víckrát bych se nemohla v Kleci ukázat.

Bratránek mě poplácával po koleni. „Však to nakonec přece jen zvládneme, budeme bohatí a slavní a dostaneme se z Woodley. A když to nevyjde, tak se přižením do bohaté rodiny a vezmu tě prostě s sebou do svého nového zámku.“

„Babička nás viděla. Až se jí dostaneme do spárů, tak jsme mrtví, takže se budeš muset oženit rychle,“ podotkla jsem.

„Hlavu vzhůru, Raino.“

Vyrazila jsem další povzdech. „Možná bychom měli prostě zdrhnout. Když si pospíšíme, můžeme být ve Skotsku dřív, než nás babička dožene.“

Avery vykulil oči a zasyčel: „Ne, já to myslím doslova, zvedni hlavu, Raino! Někdo k nám jde a řekl bych, že před tímhle konkrétním člověkem nechceš vypadat jak uřvaný mýval, kterého právě vylovili z popelnice.“

„Co?“ nechápala jsem, zvedla hlavu a v příštím okamžiku ustrnula.

Z klubu vyšla vysoká postava. Krátké světlé vlasy se jí zaleskly a plné rty se roztáhly v úsměvu. Pronikavý pohled modrých očí se střetl s mým. To by mělo být na tu vzdálenost vlastně nemožné, ale ten chlápek byl něco jako pohádkový princ. Odhadovala jsem, že mu oči musí nepřírozeně svítit. Pohádkové zákony a tak...

„No ten mi tu ještě tak chyběl!“ Vymrštila jsem se do sedu tak prudce, až mi luplo v zádech. „Prosím tě, řekni mi, že to není zrovna Edward Cinderell, kdo vychází z Klece a je svědkem téhle blamáže.“

„Z Klece nevychází jenom školní mluvčí,“ opáčil můj bratranec a posměšně se na mě zašklebil. „Jsou s ním ještě jeho otravná sestra a jeho atraktivní, leč agresivní bratranec. Ten se mnou mimochodem dnes seděl po škole.“

Teď jsem i já za Edwardem uviděla ještě dvě další postavy. Potichu jsem zasténala.

„Co tady dělají velevážení potomci Popelky?“ zeptala se Holly.

Zaváhala jsem. „Co tu dělají Brianna a Cyress, to nevím, ale možná... Možná jsem pozvala Edwarda.“

„Cože?“ Ti dva se na mě ohromeně zadívali.

„Kdys ho pozvala? A proč jsi mi o tom nic neřekla?“ chtěla vědět Holly.

„Dnes v poledne. Viděl leták, co jsem držela v ruce, a... Vždyť je to nakonec jedno, stejně jsem si nemyslela, že opravdu přijde.“

Hollyino obočí vylétlo do výše, ale už nic neřekla.

Ani nemusela. Protože mezi Edwardem a mnou to bylo trochu komplikované. Vůbec mezi Whiteovými a Cinderellovými to bylo komplikované. Nejenže naše usedlosti spolu sousedily, ale naše rodiny patřily zřejmě k nejstarším a nejvlivnějším v zemi. Když jsme byli děti, trávili jsme prakticky všechn čas pohromadě, ať jsme chtěli, nebo ne. Chodili jsme do stejné školky a do stejné školy a já sledovala, jak se Edward ze stydlivého koktavého usmrkánka mění v atraktivního, ctižádostivého a schopného mladíka, který všechno uměl, všechno věděl, a kterému dokonce i ve správném okamžiku dokonale držel úces. A ještě k tomu byl nesnesitelně milý. Nenáviděla jsem to. A nenáviděla jsem babičku za to, že dělala všechno pro to, aby mě s Edwardem dala dohromady. Nesnášela jsem, že je tak dokonalý a upravený. Všechno, co já nikdy nebudu. Kdyby byl aspoň mizera jako jeho bratranec Cyress, bylo by o hodně jednodušší nemít ho ráda, ale takhle mě jeho přívětivost pravidelně vyváděla z konceptu.

Jedno jsem ale věděla jistě: Z Edwarda Cinderella a mě nikdy pár nebude. A to dokonce ne jenom kvůli mně. Moje babička před tím zavírala oči, ale Cinderellovi se nám už několik let vyhýbali, jako kdybychom měli nějakou nakažlivou nemoc. Věděla jsem také jakou. Říkalo se jí mizina. Protože Cinderellovi na rozdíl od Whiteových nebyli jen stará pohádková rodina, která bydlela v ještě starším domě než my, ale navíc byli bohatí.

Nechutně bohatí. Vyzařovali to nejen na všechny strany, ale také podle toho žili i si hledali přátele. Nikdy v životě bych si nepomyslela, že Edward opravdu přijde na náš koncert.

„Mohli bychom tvrdit, žeš chytla chřipku a nemohla kvůli tomu vystoupit,“ přemýšlela Holly nahlas.

„A tak odpornou, žeš musela zvracet, jakmile se k tobě přiblížila snobská roztleskávačka,“ doplnil ji Avery.

Než jsem na toto téma stačila zvážit pro a proti, stáli Cinderellovi před námi. Edward se na mě usmál. „Když jsi mi slíbila úžasnou show, počítal jsem se vším možným, ale rozhodně ne s tím, že budu svědkem toho, jak tě nějaký obr vleče z klubu a ty přitom kleješ jak námořník.“

„Cinderelli,“ protáhla jsem jen a naklonila hlavu, „nemyslela jsem si, že přijdeš.“

V Edwardových tvářích se objevily dolíčky. „To bych si za žádnou cenu nenechal ujít. Uslyšíme ještě dneska hrát neslavně proslulou kapelu Otrávená jablka?“

Avery vedle mě zakašlal, což mu vyneslo pořádný dloubanec do žeber mým loktem.

„Ne, měli jsme nějaké problémy, zřejmě vystoupíme jindy,“ řekla jsem chabě.

„To je tak ubohé, že je to až inspirující,“ komentovala to Brianna. Na rozdíl od svého bratra měla rezavě blondaté vlasy, které jí sahaly až k bokům. Oba měli ale stejně štíhlou postavu a stejně působné rysy v obličeji, jako kdyby nebyli jen nevlastní sourozenci.

Edward sraštil čelo. „Nebuď tak ošklivá, Brin.“

Brianna si nás opovržlivě měřila. „Jsem jenom upřímná. A kvůli tomu jsme obětovali náš volný večer?“

„Já myslím, že sem jdeme na drink,“ nadhodil Cyress. Cvaklo to, jak si zapálil marihuanovou cigaretu. Její špička v šeru zasvítla, a když znovu promluvil, z úst se mu vyvalil oblak dýmu. „Nejsem ani zdaleka tak opilý, jak bych vlastně měl být.“

„Zítra píšeme písemku z matematiky,“ připomněl svému bratranci Edward a změřil si ho přísným pohledem.

„Právě proto,“ opáčil Cyress a odklepl popel.

Vyhřabala jsem se na nohy. „No, je mi líto, že ten večer takhle dopadl.“

Edward se usmál a znovu se mu ve tvářích vytvořily dolíčky. „To vůbec nebyla ztráta času. Nepůjdeme ještě na chvíli dovnitř? Musíme jet brzo zpátky.“

„Jinak se tvoje auto promění v dýni?“ zažertoval Avery.

Edward zamrkal. „Cože?“

Otevřela jsem oči dokořán a úkosem se na Averyho podívala.

Ten jen pokrčil rameny. „Popelka, praštěná famílie, holoubci, střevíček, princ, půlnoc... To jsem jedinej, komu to přijde vtipný? Právě teď?“

Edward si odkašlal. „No, ne, ale zítra píšeme tu písemku z matematiky. Tak proto,“ připomněl nám. „Tak co, jdete s námi dovnitř?“

Avery protočil oči a zamumlal něco o lidech, kteří nemají smysl pro humor. Jen Cyress se zašklebil, ale myslím, že to bylo spíš tou marjánkou.

„Díky za nabídku. Jak to ale vypadá, máme zákaz vstupu.“

„Tím líp,“ podotkl Cyress, zašlápl nedopalek cigarety a nedbale nám pokývl. „Já jdu dovnitř.“

„Počkej na nás, Cy!“ zavolala za ním Brianna a podívala se na svého bratra. „Jdeš taky, Eddy?“

Ten zaváhal. „Hned. Jděte napřed. Ale vážně musíme brzo pryč. Jestli se Cy chce zlískat, musí rychle.“

„Já mu to vyřídím.“ Brianna na nás vrhla ještě jeden pohled, který by se dal považovat za nepřátelský, kdyby nebyl tak znuděný, a pak se vydala za svým bratrancem.

Na kratičký okamžik jsme se za nimi zadívali a nastala nepříjemná pauza. Mlčení nakonec přerušila Holly. „Taky bychom měli zvednout kotvy. Jestli vůbec tu starou rachotinu zas nastartujeme. Jinak by to byl zatraceně dlouhý pěší pochod zpátky do Woodley.“

Edward sraštil čelo, když postřehl starou rachotinu za námi. „To je tvoje auto, Raino?“

Nakrčila jsem obličej. „Ne. Moje stojí v dílně a potřebuje ještě pár součástek, než bude fungovat.“

„Vlastně má zatím jen sedadlo a volant,“ podotkl posměšně Avery.

„Ještě pár večerních směn u Ala, a mám motor,“ namítla jsem.

„Večerních směn? Ty po škole pracuješ?“ zeptal se Edward.

Podívali jsme se na něj. „Jo. To děláme všichni,“ vysvětlila Holly. „Raina u mého strýčka Ala v dílně, Avery v krámě a já doučuju.“

Edward na nás zíral, jako by ještě nikdy neslyšel o tom, že člověk potřebuje něco jako práci, aby si přilepšil ke kapesnému. „Ach tak. To mě překvapuje, že ti babička kromě školy ještě něco takového dovolí.“ Znělo to skoro toužebně a já si musela přiznat, že jestli existuje někdo ještě despotičtější než moje babička, tak je to pravděpodobně Elstan Cinderell, Edwardův dědeček.

„Dovolit, to je silné slovo. Řekněme, že mi Holly třikrát v týdnu pomůže s domácími úkoly,“ zamumlala jsem.

Koutky úst mu zacukaly. „A komu teda patří to auto?“

„To je vypůjčené,“ odpověděla jsem vyhýbavě.

„Chápu,“ zamumlal a snažil se ze všech sil tvářit přesvědčeně. Pak si uhladil krátké vlasy na šíji. „Poslyš. Na něco bych se tě chtěl zeptat...,“ začal, a pak se odmlčel. Pohledem zatěkal po parkovišti.

„A na co?“ Ohromeně jsem na Edwarda zírala. Především proto, že tu pořád ještě byl a mluvil s námi. Se mnou. Tak dlouho a v jednom kuse.

„Už ti zas teče slina,“ zašeptal mi Avery do ucha.

„Sklapni,“ zasyčela jsem na něj.

Můj bratranec se jen zasmál, vzal kolem ramen Holly, která k němu udiveně vzhledla, a kývl na Edwarda. „My jdeme a zkusíme seškrábat ten sajrajt z oken. Tak ahoj, Ede.“

„Dobrá. Ahoj zítra.“

Avery zamrkal a vlekl Holly k autu, zatímco já jsem si přitáhla těsněji k tělu koženou bundu, do které jsem znovu vklouzla.

„Jde o ty domácí úkoly?“ zkusila jsem hádat naslepo.

„Copak tys je udělala?“

„Přijde na to.“

„Na co?“

„Jestli to je ta tvoje otázka.“

„Není.“

„Tak ne, neudělala.“

„A kdybych teď řekl *jo*?“

„Tak by to pořád bylo *ne*, ale víc bych se za to styděla.“

Edward se rozesmál a já musela přinutit svůj puls, aby se nezrychloval. „Raino, já...“ Kousl se do rtu a pak najednou vyhrkl: „Ty máš za tři dny narozeniny, vid?“

Ach tak. Tohle.

Zhluboka jsem se nadechla.

„Jo,“ opáčila jsem stroze. Zdálo se, že Edward čeká, že ještě něco dodám. Většina následnic se nemohla dočkat, až jim bude osmnáct a budou *to* moci udělat. A tím nemám na mysli sex. Jenže já jsem nebyla jako většina následnic, a kdybych mohla, zastavila bych čas, jen aby mi nebylo osmnáct a nemusela jsem *to* udělat.

„Ty se netěšíš?“ pokračoval Edward, zjevně znejistělý mým ledovým tónem. „Je to přece pro tvou rodinu velký den. Píšou o tom ve všech časopisech. Už je to pěkně dlouho, co nějaká následnice šlechtických pohádkových rodin směla naplnit proctví. Všichni o tom mluví. Dokonce i můj děda.“

„To je možný. Mě víc upoutala strana deset a otázka v kvízu, který sexy pohádkový nástupce se ke mně hodí. Mimochodem, máš tam pěkný plakát. Jaké to je, viset v pokoji ječících fanynek?“ otázala jsem se posměšně.

Edwardovi zrudla špička nosu a znovu si prohrábl vlasy. „A?“ zeptal se.

„A co?“

„Kdo se k tobě hodí?“

„Rampelník,“ opáčila jsem suše a Edward se rozesmál.

„No dobře, jak chceš. Ale já asi budu na tvé oslavě.“

„To jsem si myslela.“

Znovu se objevily dolíčky. Musí s tím přestat. S dolíčky byl neskutečně sexy a to poslední, co bych chtěla, bylo považovat Edwarda Cinderella za sexy chlapa. Vztah s Edwardem by jen nahrál mé babičce do karet. Proto bylo všechno, co se ho týkalo – včetně jeho dolíčků –, tabu.

„Dobrá. Tak ahoj zítra ve škole.“ Mrkl na mě.

„Ahoj zítra,“ opakovala jsem a pozorovala, jak se otočil a znovu zmizel v klubu.

Sakra, co to mělo být? Polkla jsem a šla zpátky k bentley.

„Tak co, co chtěl Cinderell?“ zajímal se Avery, který ležel na kapotě a nechal se od Holly drbat ve vlasech.

Zmateně jsem se opřela o nárazník. „Ptal se mě na moje narozeniny. Je zřejmě na seznamu hostů.“

Holly si vzdychla. „Netvař se, jako kdyby to byl konec světa. Já jsem celý ten cirkus taky přežila. Nic se nestane. Nikdy se nic nestane. Jen se dělá spousta povyku kolem hloupého prorocství, o kterém všichni víme, že je to blbost. Jenže to znamená velkou prestiž a přinese to hodně peněz a sponzorských darů a koneckonců musíme přece udělat něco zvláštního, jinak by si o nás lidi mohli myslet, že jsme úplně normální.“ Mrkla na mě a já si opřela čelo o chladnou karoserii.

„Já to dělat nechci,“ řekla jsem.

Holly do mě šťouchla. „Hlavu vzhůru. Ten jeden den se můžeš cítit jako opravdová princezna. To už něco znamená, ne? Bude tam pár paparazziů, co tě vyfotí v tvých krásných šatech. Pak si poslechneme několik úlisných projevů, ty sejdeš tam dolů, odbudeš si to a je to. Nic se nestane.“

S povzdechem jsem si zamnula kořen nosu. „Udělal bych všechno pro to, abych tenhle den mohla prostě vynechat.“

„Třeba pomůže trocha magie a vypukne hurikán nebo Londýn zničí zemětřesení. To by to pak museli odříct,“ zauvažovala Holly nahlas.

„Žádná magie už není,“ řekli jsme Avery a já naráz.

Holly si posměšně odfrkla. „Vážně ne? Já si tím teda občas nejsem tak jistá.“

„Přála bych si, aby byla,“ zamumlala jsem. Pak jsem se odlepila od karoserie a svalila se na sedadlo auta. „Doufám, že se stihneme vrátit dřív, než si babička vymyslí dost způsobů, jak nás legálně oddělat.“



2.

Tu uviděl, že v koutě stojí pohodlná postel.
„Jako na zavalanou,“ řekl si a lehl si do ní.
Ale sotva zavřel oči, začala se postel sama od
sebe pohybovat a jezdila s ním jako splašená
po celém zámku.

z pohádky bratří Grimmů
„O jednom, co se učil bát“

Staré domy vržou. A Whitestone nebyl jen starý. Byl prastarý. Byl za ta léta tak sešlý stářím, že v mnoha místnostech už se dalo topit jen v jednom krbu a každý krok na dřevěné podlaze se hlasitě rozléhal, jako kdyby domu praskala dřevěná žebra. To znamenalo, že vyplížit se nepozorovaně ven nebo se nepozorovaně vplížit dovnitř bylo téměř nemožné. Zbývalo nám proto jediné: šplhat.

„Na tyhle blbosti už jsem moc starej,“ supěl Avery, který se pevně držel starých latí, a podrážděně odstrčil stranou šlahoun břečťanu. Ten se však vzápětí vymrštil zpátky, jako kdyby ho to rozzlobilo, a pořádně ho švihl. „Auvajs!“

„Přestaň se prát s tím břečťanem, Ave,“ zavrčela jsem nevrlým tónem.

„On si začal,“ bránil se bratranec.

Zachytila jsem se vrzajícího parapetu, napjala svaly a vyšvihla se nahoru. V podřepu jsem vysunula okno nahoru a vklouzla do svého ztemnělého pokoje.

„Pomoz mi!“ Avery natáhl ruku a já ho pevně popadla, abych ho vytáhla k sobě, ale vtom se rozsvítilo světlo.

„Raino. To je hezké, že ses nakonec přece jen rozhodla jít spát,“ ozval se chladný hlas.

„Sakra!“ Leknutím jsem sebou trhla.

Averyho ruka vyklouzla z mé a v příští vteřině jsem slyšela zaklení, následované praskáním větví a houští. Skončilo to hlasitým žuchnutím.

Rychle jsem se otočila nazpět a vyklonila se z okna. „Avery?“

„Jau!“

„Jsi v pořádku?“

„Snad jo. Nic zlomeného... teda myslím,“ ozvalo se z růžového keře.

Oddychla jsem si. V hrudi se mi rozprostřelo ulehčení, ale ne na dlouho.

„Zavři to okno, Raino, a řekni svému bratranci, ať jde po schodech jako civilizovaný člověk.“

„Avery?“

„Já to slyšel,“ ozvalo se tlumeně.

Váhavě jsem zavřela okno, nechala jsem ale nepatrnou mezírku. Jen jako nouzové řešení. Pomalu jsem se otočila. Světlo ozařovalo tmavou prkennou podlahu a chladný závan větru roztančil lehké bílé závěsy. Ve starém houpacím křesle trůnila Esmeralda Whiteová jako královna. Vždycky o trochu vzpráhlejší a o trochu upjatější, než aby to opravdu mohlo být pohodlné. Měla na sobě zelený župan a své dlouhé bílé vlasy si jako obvykle stočila do přísného uzlu. Na svůj věk pětaosmdesáti let měla obličej hladký a téměř bez vrásek. Nic se v něm nepohnulo, když odložila stranou knihu, kterou svírala v ruce. Bleskla mi hlavou myšlenka, proč ve tmě drží knihu. Chtěla mě s ní snad praštit po hlavě?

„Sedíš tu už dlouho?“ zeptala jsem se a pokusila se potlačit nervozitu, která mi sešněrovala žaludek.

„To tedy ano,“ potvrdila a uhladila si záhyby na svém dlouhém tmavozeleném županu. Moje babička byla pravděpodobně poslední člověk na Zemi, který vůbec ještě něco takového jako župan nosil. Její modré oči se na mě neochvějně upřely.

„Proč?“ vyptávala jsem se dál.

„Moje milá, neustále mě udivuje, že si pořád myslíš, že by mi něco v tomhle domě mohlo ujít.“

„Eh?“ vypravila jsem ze sebe slabě.

Nehnula ani brvou, ale prsty pevně obemkla hůl, kterou používala, co jsem si pamatovala. Byla z tmavého mahagonového dřeva a její hlavice měla tvar vlčí hlavy. Babička dlouhými vyzáblými prsty svírala postříbřenou lebku tak silně, až jí ostře vystoupily klouby.

„Když jste byli malí, často jste se schovávali pod postelí. Předstírala jsem, že jsem vás nenašla. Jen proto, že jste teď starší, se ta hra nezměnila. Akorát už teď nepředstírám, že jsem překvapená,“ opáčila.

S hlasitým cvaknutím jsem stiskla zuby. Její pohled mě doslova vyzýval, abych se s ní začala hádat, a já jsem si uvědomila, že to vlastně chci. Ta touha po konfliktu byla najednou tak silná, až jsem cítila, jak se mi na jazyku prostírá slaná pachuč. Třaslavě jsem se nadechla. V tom samém okamžiku se z chodby ozvalo hlasité zavržení. Abych byla upřímná, byla bych ho přeslechla, ale babička prudce otočila hlavu a zahleděla se na zavřené dveře.

„Avery Huntere, kam jdeš? Pojď dovnitř.“

Ozval se tichý povzdech a o pár vteřin později stál můj bratranec ve dveřích. Byl poněkud neupravený a ve vlasech měl větvičku břečťanu. „Babi?“ zeptal se s šarmantním úsměvem. „Co to, že jsi tak pozdě ještě vzhůru?“

„Na to samé bych se mohla ptát já vás,“ opáčila babička a kývla bradou mým směrem.

Avery přešel ke mně a vypadal při tom, že zvažuje, jestli by se vyplatil další skok po hlavě z okna. Prohrábl si rozčepýřené vlasy. „Totiž, babi, to není tak, jak si myslíš. Raina a já jsme jen –“

Babička rázně zvedla ruku a přerušila ho. „Vůbec se o to nepokoušej, Avery. Já vím všechno, co vědět musím.“

Avery svěsil ramena. „Opravdu?“ zeptal se slabým hláskem.

Babička semkla rty do tenké čárky a namáhavě se zvedla na nohy. „Vzhledem k tomu, že je tak pozdě, ušetřím nás všechny přednášky. Jistě vám nemusím říkat, jak nesmírně jste mě oba zklamali. Čekám od vás něco jiného. Čekám od vás něco jiného než... tohle.“

Avery zadržel dech. Já jsem vysunula bradu.

Babička přikývla, jako když se sama potřebovala ujistit o svém názoru. „Já to věděla. Když si obě moje dcery vzaly do hlavy, že si vezmou ty darmošlapy, hned mi bylo jasné, že budu muset celý život napravovat jejich chyby.“

„Chceš tím říct, že ty chyby jsme my, babičko?“ zeptala jsem se posměšně.

Chladným pohledem přejela mou tvář. „Ne. Říkám tím, že jste produkt chyby. A mým úkolem je tenhle nedostatek napravit.“

To nebylo úplně fér. Moje zemřelá teta Pansy, Averyho matka, si kdysi vzala posledního následníka Hunterů, který byl navzdory neurozenému původu docela dobrá partie. Můj vlastní otec pocházel z Lucků – rodu z pohádky Šťastný Honza – a moje teta Lilly se postupně provdala za všechny mužské následníky, než se konečně dala dohromady se strýčkem Harveyem pocházejícím z rodu Cutterů nebo též z pohádky O statečném krejčíkovi. Celkem vzato to byly úctyhodné svazky, a přinejmenším nebyly ohrožené incestem, což se stávalo častěji, než by jednomu bylo milé. A přesto to nebylo dost dobré. Alespoň babiće ne. Mé matce a mým tetám nedovolila, aby si po svatbě změnily jména, a mně by to také nedovolila. Rod Whiteových musí zůstat zachován.

Když o nás babička takhle mluvila, bylo to zraňující, ale opravdový trest býval ještě horší. Trval celé týdny, až si nakonec člověk

připadal prázdný a tak zoufale toužil po projevu přízně, že by udělal všechno, jen aby si vysloužil babiččin úsměv. Celá léta trvalo, než jsem pochopila, jak moje babička funguje. Věci, jako je láska a náklonnost, nedávala nijak snadno; museli jsme si je zasloužit. Vždy si kladla nějakou podmínku, stanovila cenu nebo uložila úkol, který bylo třeba vykonat. A vždy tu byl někdo, komu věnovala svou přízeň. Jednomu člověku dávala přednost, aby ostatním dala pocítit osten žárlivosti. Házela nám projev náklonnosti po malých drobcích, o které jsme se prali.

Přála jsem si, abych byla imunní vůči tomu mentálnímu tlaku, který na nás dokázala vyvinout. Ale ještě i teď jsem se schoulila pod jejím pohledem. Přesto jsem se přiměla ten pohled zpřímá opětovat. „Mrzí mě, že jsme tě zklamali, babičko,“ řekla jsem prostě.

Povzdychla si a pevněji sevřela svou hůl. „Sedněte si. Oba dva.“ Jako na potvrzení svých slov udeřila holí do podlahy a moje svaly zareagovaly téměř bez mého přičinění. Avery se svalil vedle mě. Tvářil se, jako kdyby v té chvíli raději vlezl do mraveniště. Ani jsem mu to nemohla mít za zlé.

Papír zašustil o dřevo, jak babička znovu vzala do ruky knihu, a tentokrát jsem poznala, o jakou knihu jde. Byla to ona stará pohádková kniha naší rodiny.

Babička ji otevřela a přejela prsty po zažloutlých stránkách. „Chtěla bych, abys mi něco přečetla, Raino.“

Podezřívavě jsem se na ni podívala. „Proč?“

„Protože jsem stará a o něco tě prosím a starým lidem se prosby neodmítají,“ řekla ostře.

Stiskla jsem zuby a vzala si od ní knihu. Páchla starobou a trochu z ní byl cítit i hydratační krém. Opatrně jsem uhladila stránku a přelétla očima text, který jsem slyšela už tolikrát, že bych ho dokázala odříkat z paměti.

„Čti,“ vybídla mě babička.

Zhluboka jsem se nadechla a začala číst.

Královna Noci si mnoho let toužebně přála mít dítě a s každým dalším rokem, v němž její přání zůstalo nevyslyšeno, byla Noc temnější a temnější.

Krále trápení jeho milované ženy rmoutilo, ale i když byl velmi mocný, zdálo se, že jí toto jediné přání vyplnit nedokáže. A tak se poprvé nad královstvím rozprostřel závoj hlubokého smutku.

Ve svém zoufalství se Královna Noci nakonec obrátila na Bratra Osud. V hluboké pokoře před ním klesla na kolena a úpěnlivě ho prosila, aby jí pomohl.

Bratr Osud byl královně velmi nakloněn, ale jediné, co v jejím osudu viděl, byla temnota. Protože jí však chtěl dát nějakou naději, promluvil k ní: „Vy s králem nikdy nebudete mít dítě. Světlo a stín jsou stvořeny k tomu, aby stály bok po boku, ne aby se spojily. Temnota je vaším osudem.“

Nato královně vyhrkly hořké slzy, které se jako krystalky ledu roztříštily o zem.

Odmíchlala jsem se a odkašlala si.

Babička se na mě nehnutě dívala. Rozvážně pokývala hlavou. „Čti dál.“

Zuřivě jsem otočila list a pokračovala:

„Avšak,“ řekl Bratr Osud a odstříhl ze závoje Královny Noci červenou nit, „naše osudy nejsou vždy spojeny jen s jednou osobou. Jednou uzavřený svazek může být i rozpojen. Jestliže si přejete dítě, musíte se vzdát svého vztahu s Králem Slunce a spojit svůj osud s jiným mužem. Ten vám může darovat zázrak, který si tak toužebně přejete. Cena za takový zázrak je však vysoká. Mnohá přání by raději měla zůstat nesplněna.“

S tímto varováním uvázal královně nit osudu kolem zápěstí. Když se královna v noci vrátila ke svému manželovi, uviděla druhý konec nitě osudu, která ji spojovala s králem. Bez váhání tu nit přestříhla a přerušila tak svoje pouto, svůj osud, pro který existovala od počátku věků.

Když se Král Slunce probudil, lůžko vedle něho bylo vychladlé a královna byla pryč. Plný zoufalství nechal král v celém království svou ženu hledat. Ale nenašel ji. Až jednoho dne Sestra Čas našla před vraty paláce opuštěný uzlík. A v něm zabaleného kojence.

Byl to chlapec.

Vlasy měl černé jako noc a obličej bledý jako měsíc, a když otevřel oči, byly stejné jako oči Královny Noci.

Sestra Čas přinesla chlapečka ke Králi Slunce. Ten na dítě vrhl jediný pohled, a jeho jinak tak jasné srdce potemnělo zármutkem, hněvem a bolestí. Nikdo nevěděl, kam Královna Noci zmizela, ale zanechala po sobě ten nejcennější poklad svého života.

Král chlapce nenáviděl. Při vzpomínce na svou ženu se sice nedokázal přimět k tomu, aby ho nechal zabít, ale zamlčel před dvorem jeho existenci a vykázal ho do stájí, aby se tam staral o koně. Tam chlapec vyrůstal, aniž by měl tušení o svém původu a o tom, kdo doopravdy je.

Namísto nejjemnějšího hedvábí nosil špinavé hadry, namísto v měkké posteli spal u koní ve stáji. Nikdo mu neřekl jinak než Coalblack, protože měl věčně začerněný obličej od uhlí, kterým zatápěl v krbech.

Léta ubíhala a Coalblack zdědil po své matce krásu, kterou nedokázal zakrýt ani uhelný prach na jeho tvářích. Navíc byl laskavý a přátelský a mladé dámy u dvora si o švarném hochovi ze stáje brzy začaly špitat. Coalblack se však zamiloval do Lillith. Tu všichni považovali za nejkrásnější dívku u dvora, ale ona byla nejen nejkrásnější, měla navíc i jemnou a soucitnou povahu. Stýkat se ti dva samozřejmě nesměli; jenže se milovali tak vroucně, že se pokusili potají z paláce uprchnout.

Když se o tom Král Slunce dozvěděl, nechal zhotovit šíp, který dokázal zabít i boha, a vyslal své válečníky, aby oba milence zadrželi.

Coalblack a Lillith uprchli do světa lidí a ukryli se hluboko v temných lesích. Nebyli však dost rychlí. Jeden pastýř je prozradil králově hlídce, a když se pokusili utéct, šíp, který byl původně

určen Coalblackovi, se zabodl do srdce Lillith. Zemřela v náručí svého milence a jeho nitro rozervala nevýslovná bolest.

Odkaz jeho matky se v něm náhle probudil jako divoké zvíře, které se utrhl ze řetězu. Ve své zuřivosti zabil Coalblack královny hlídky a přísahal, že si nedá pokoj, dokud krev Krále Slunce nepomstí smrt jeho nejmilejší. Sám na to ovšem nebyl dostatečně silný. Proto se začal ve světě lidí poohlížet po ztracených duších, po padlých potomcích oněch rodů, jimž bohové kdysi darovali zvláštní síly a schopnosti. Po sedmi duších, zatrpklých a zmařených, vykázaných ze dvora krále.

Při oslavě slunovratu přepadli Coalblack a jeho družina dvůr. Noc se rozlehl hlasitý křik. Voda se zbarvila doruda krví a noc se rozzařila světlem zuřivých požárů, které Coalblack rozdmýchal. S pomocí svých pochopů se zmocnil magie potomků a zaklel ji do zrcadla. Když nahromadil dostatečnou moc, vtrhl do trůnního sálu a pokusil se zabít Krále Slunce.

Prsty jsem měla studené a lepkavé. Podívala jsem se dolů na obrázek; byl nejasný, v prudkém pohybu, a zobrazoval mladého muže s tmavými vlasy, který měl obličej zuřivosti a bolestí stažený do groteskní grimasy a nad hlavou mával mečem.

„Raino? Ten příběh ještě není celý. Proč jsi přestala číst?“ zeptala se babička.

„To bylo Fionino oblíbené místo,“ slyšela jsem samu sebe říkat a poprvé toho dne se mi nepodařilo zaplašit vzpomínku na svou sestru. A na to, že to bylo právě tento den před jedenácti lety, kdy zemřela.

Babička bezděčně napřímila záda a já na sobě ucítila Averyho soucitný pohled.

„Tvoje sestra vždycky věděla, kdy je co důležité,“ řekla babička nakonec.

„No ano, určitě by taky věděla, proč je tahle výuka pohádek tak důležitá,“ pronesla jsem posměšně, hlavně proto, abych zahladila tlak, který mi svíral hrdlo.

„To by skutečně věděla,“ přikývla babička a její pohled se nesmiřitelně zavrtil do mého. „Čti dál. Až do hořkého konce.“

„No dobře...“ zamumlala jsem a otočila list. Vztekem stažený obličej mladého prince zmizel a já jsem pokračovala:

Boj obou mužů byl tak nelítostný, že dokonce pohaslo i světlo hvězd. Oba zakryla dosud nevídaná temnota a jejich nenávist hrozila rozpoltit svět.

Bratr Osud a Sestra Čas se pokusili krále zachránit. Ale Coalblack ve svém běsnění zabil Sestru Čas jediným máchnutím meče. Než ale mohl svůj meč opět obrátit proti Králi Slunce, zasáhl Bratr Osud. Roztřístil zrcadlo, v němž byla polapená moc potomků, na sedm malých střepů a uvalil na Coalblacka a jeho pochopy kletbu.

„Princi z kouře a stínu, tvůj život se zrodil ze zázraku. Byl to dar, který jsi pošpinil krví a hříchem. Teď za to zaplatíš dvojnásobnou cenu. Ty a tvoji přísluhovači jste oloupili svět o magii a tím i o jeho nekonečnost. Život starých rodů možná skončí a bude dál pokračovat bez magie, ale ty budeš pykat, protože nenalezneš žádný začátek a žádný konec. Budeš odsouzen k věčnému spánku, dokud tvoje jméno neupadne v zapomnění. Probudit tě dokáže jen jeden jediný polibek, principi z kouře a stínu. Jediná možnost pokání. S tvým procitnutím získají potomci starých rodů sedm šancí, jak si znovu přivlastnit magii. Ale na konci se pozvedne pouze jeden rod a světu přinese opět dávno ztracenou rovnováhu.“

Když Bratr Osud pronesl poslední slova, vytáhl zlaté nůžky a přestříhl životní nit temného prince. Ten vzápětí upadl do věčného spánku a s ním zmizeli i jeho přísluhovači – a také Bratr Osud sám.

Nebezpečí bylo sice zažehnáno, přesto Coalblack svět nadobro změnil. Království se rozpadlo na kouř a popel a bohové byli odsouzeni k tomu, aby žili polapeni mezi lidmi. Bez Sestry Času už po nich ale život pouze nestékal, nýbrž pronikal hluboko do jejich kostí a rozežíral je jako vlhká hniloba. Posléze i sám Král

Slunce zestárl a nakonec zemřel v hlubokém smutku a zatrpklosti. Dvořany ze starých rodů potkal stejný osud. Všichni byli oloupeni, přišli o svou kdysi skvostnou magii a Čas je opustil. Ale jejich děti žily dál. Generaci za generací. A tak se stalo, že každé dívce ze starého rodu bylo dovoleno sestoupit k hrobu spícího prince.

Každá mu směla dát jeden jediný polibek v naději, že dokáže naplnit proroctví Osudu.

Ale princ zatím stále spí.

Nedotčený časem.

Poslední důkaz magie na tomto světě.

„Tak. To je konec kapitoly. Můžeme s tím už přestat? Známe ten příběh jako své boty a nic to nemění na faktu, že to považuji za absolutní pitomost.“ Zaklapla jsem knihu a hrdlo se mi zúžilo, když se ve mně opět vynořily vzpomínky. Vzpomínky na mou sestru Fionu a mě, jak sedíme pod jabloní. Vzpomínky, které jsem si nechtěla připustit.

„Pověz mi, Raino, co se z toho máte naučit?“ zeptala se mě babička.

„Vůbec nic, vždyť je to jen pohádka!“

„Jaké poučení si z toho odneseš?“ opakovala babička přísně.

„Nikdy nemít děti?“ nadhodila jsem.

Avery se zatvářil, jako kdyby mě chtěl tou starou knihou vzít po hlavě, abych konečně ztichla.

„Cos mi tu právě předčítala, dítě?“ nevzdávala se babička.

Povzdychla jsem si. „Pohádku pohádek?“ nasadila jsem posměšný tón.

Babička se napřímila. „Ne, Raino. Tohle je naše minulost, naše přítomnost a naše budoucnost. Je to příběh o tom, odkud pocházíme, je to historie našeho vzestupu a je to historie našeho pádu. Je to proroctví, jak se znovu staneme tím, čím jsme kdysi byli. My jsme potomci Sněhurky. Tvoje matka, tvoje tety, já, ty, tvoje sestra stejně jako moje matka a jejich matky. Neseme

v sobě její odkaz. I když naše moc se už dávno rozpadla, magie zmizela a lesk staré doby už není víc než jen příběh.“

Hleděly jsme na sebe a nakonec jsem zvedla bradu a potichu pronesla: „A co když to dědictví nechci? Co pak?“

Babička si odfrkla. „To naprosto nepřichází v úvahu. Ženy z našeho rodu se odjakživa pokoušejí prince polibkem probudit, aby vrátily světu magii. Ty máš v této rodině povinnost, úkol, a to podřídít se v den narozenin staré tradici. Tvoje sestra věděla o svém dědictví, i když byla ještě tak mladá. Byla připravena svou povinnost splnit, jenže pak...“ Babička se odmlčela.

„Jenže pak spadla do studny a utopila se,“ dořekla jsem za ni.

Babička se napřímila. „Celá ta léta jsem se pokoušela tě naučit –“

„A co když jsem se nikdy nechtěla učit, jak polibkem probudit prince?“

Ale babička mou námitku ignorovala a pokračovala ještě ostřeji: „Pokoušela jsem se ti ukázat cestu, stejně jako jsem to udělala u tvé sestry, a připravit tě na tvůj velký den. A ty jsi přesto zatvrzelá a chováš se jako nevychovaná holka. Naše rodina už opravdu vytrpěla dost hanby a ponížení. Pocházíme ze starých rodů. Naše předchůdkyně byla dvořankou mezi samotnými bohy! To je povinnost, kterou musíš splnit. A ty ji taky splníš, Raino Whiteová!“

Slova mě pálila v hrdle. Jak moc jsem si přála říct, že nemám sebemenší zájem se tou tradicí řídit. Já nejsem Fiona. To jsme věděli všichni. Nikdy mi nedovolili zapomenout, jak moc se od své sestry liším. Slova mi uvízla v krku, palčivě lechtala na jazyku a... Jakýsi pohyb mě přiměl se zarazit. Avery popadl mou ruku a stiskl ji. Pevně.

„Mlč, děláš to ještě horší,“ zašeptal a já ta slova spolkla. Až to fyzicky zabořilo.

Babička se ani nepohnula. Ztěžka oddychovala a já jsem věděla, že velmi přesně vycítila, co se ve mně odehrává. Dokázala zvětřit moje slabiny jako ohař a teď přemýšlela, jak mě co nejlépe

zkrotit. Věděla, že jsem se chtěla vzbouřit, a mně bylo jasné, že udělá všechno pro to, aby mě zastavila.

Nakonec se znovu chopila knihy pohádek. „Zítra budeme číst dál. Jděte spát. Dobrou noc, moji milí.“ S těmito slovy vyšla z místnosti. I když se ztěžka opírala o svou hůl, její krok byl téměř nehlučný. Dveře s klapnutím zapadly.

Avery se schoulil do sebe jako vyfouknutý balón. „Prosím tě, řekni mi, že jsme z toho protentokrát zas hladce vyklouzli.“

„Spíš ne. Nabij si náhradní mobil a schovej kapesné pod polštář. Musíme se připravit na krušné týdny.“

Avery protáhl obličej. „No těpic...“ zamumlal jen a vyklouzl z pokoje.

„Avery?“ zadržela jsem ho ještě.

„Ano?“ Vrhla na mě přes rameno unavený pohled.

Kousla jsem se do spodního rtu a pak jsem potichu zamumlala: „Díky, žeš šel dneska se mnou. Dneska je...“

V odpověď mu po obličejí přelétl letmý úsměv. „Den, kdy zemřela Fiona. Já vím. Ví, že se snažíš na to nemyslet, ale nebuď na sebe tak tvrdá. To, co se tenkrát stalo, nebyla tvoje vina.“

Sklopila jsem hlavu a zhluboka se nadechla. „Nesnáším na to myslet, a přesto se mi ten den pořád vrací jako škytavka.“

„Tak zadrž dech,“ poradil mi Avery pobaveně a zavřel dveře.

Unaveně jsem se svalila na starou postel s nebesy, v které spala už moje matka, a skopla boty z nohou. Takový průšvih. To všechno tady. Zachumlala jsem se do peřin a pozorovala, jak záclona povlává v lehkém vánku. Víčka se mi zavřela. Řasy mě zalechtaly na tváři. Venku zahoukal sýček. Do pokoje dopadalo měsíční světlo.

Moje myšlenky se jakoby samy od sebe znovu vrátily k Fioně. Moc vzpomínek na svou sestru jsem už neměla. Ale dnes bylo výročí její smrti, a i když se celá rodina Whiteových snažila dělat, jako kdyby bylo všechno v nejlepším pořádku, všichni se s tím pokoušeli vyrovnat. Zavřela jsem oči a snažila se uklidnit tep. Žilami mi ale pořád tvrdošíjně proudil adrenalin a ta roztomilá

lekce od babičky se mi jako stará rána zažírala do hlavy. Rozdírala jizvy, které se nechtěly zahojit, a vynášela na světlo vzpomínky, které jsem si připouštěla už jen velmi zřídka.

Všechno bylo tak mlhavé. Kromě Fionina hlasu. Na její hlas jsem si pořád dobře pamatovala – a na tento jeden den. Její poslední den. Neklidně jsem se převalila na bok, upravila si polštář pod hlavou a pokusila se na to nemyslet, ale bylo to marné. Vracelo se mi to jako ozvěna.

„A pak?“ zeptala jsem se a zvedla spadlý list jabloně. Když jsem ho podržela ve slunečním světle, slunce ho prozářilo skrz naskrz a osvítilo drobounké žilkování.

„A pak co, Raino? Mluv v celých větách a sed' rovně,“ napomenula mě babička.

Vzdychla jsem. *„No co se stane, když se princ probudí? Musíme s ním pak bojovat?“ Dramaticky jsem rozevřela doširoka oči.*

Fiona si odfrkla. *„On vrátí zpátky magii, ty hloupá. Vždyť jsi to přece už slyšela. Pak potomci zase budou muset vykonávat zkoušky, jako tenkrát naši předkové. Ale jen jedna rodina může být nakonec vítězem, takže musíme být lepší než všechny ostatní rodiny.“*

„A jak?“ zeptala jsem se bez valného nadšení a sebrala berušku, která se procházela po stéblu vedle mě. Její drobné nožičky mě šimraly na ruce.

„To malé děti nepotřebují vědět,“ odbyla mě Fiona.

„Já nejsem žádné malé dítě! Je mi už sedm!“

Fiona mě ale prostě ignorovala a namísto toho se obrátila na babičku. *„Tys prince také políbila, babičko?“ zeptala se a vzrušením jí svítily oči.*

Protáhla jsem obličej. *Pche. Líbat. Eddy se jednou pokusil mě políbit a já ho za to strčila ze zdi.*

Babička přikývla a zadívala se při tom do koruny stromu nad sebou, jako kdyby se pokoušela najít něco, co ztratila. *„Ano, také,“ přisvědčila. „Byl to ten nejúžasnější a nejvýznamnější den mého*

života. Stejně jako života vaší matky, vašich tet a všech ostatních žen ze starých rodů před námi.“

„A... a jak vypadá? Je tak krásný jako v té pohádce?“ ozvala se Fiona. Tváře se jí zabarvily do něžné růžové.

„Nebo vypadá jako zombie? Skrz naskrz prolezlý červy?“ zeptala jsem se hlasitěji.

„No tak, Raino!“ Fiona do mě strčila. Beruška polekaně odlétla.

„Já žádné zombie líbat nechci,“ vypravila jsem ze sebe.

„Ty jsi tak strašně otravná, že bys ho stejně neprobudila,“ zasyčela Fiona.

„Myslíš? A až uvidí tebe, bude zvracet!“

„Je to mocný princ! Ten nemůže zvracet!“

„Ale může.“

„Babičko! Raina je zas vulgární.“ Myslím, že Fiona ani nevěděla, co slovo vulgární znamená, ale líbilo se jí, když mohla říkat věci jako dospělí.

Babička si vzdychla a položila jablko vedle sebe na lavičku. „Tak dost, děti. Povím vám o tom víc někdy jindy. Jděte si hrát, ale nechoďte moc daleko do lesa. Za hodinu bude večere.“

Fiona vstala a vítr jí načechral tmavé vlasy. Problásila: „Já prince probudím. Za šest let, až mi bude osmnáct, tak za ním půjdu, políbím ho a probudím. A pak se magie vrátí. Složíme zkoušky a nakonec dostaneme odměnu! Vím to.“ Její modré oči zářily jako nebe a kolem ní se zas začali třepotat motýli.

„Jak to víš? Nikdo ho zatím probudit nedokázal. Ani babička.“ S odfrknutím jsem vytrhla trs trávy.

Vítr foukl Fioně pramen vlasů do obličeje, když zašeptala: „Vím to, protože se mi o něm zdá. Volá mě.“

Když jsem k ní vzhlédla, vypadala jako ta nejkrásnější bytost na světě. Jako pravá princezna. Usmála se a já jsem věděla, že jestli se princ probudí, tak jen pro Fionu Whiteovou.

S trhnutím jsem se posadila. Pot mi stékal po zádech, prudce jsem oddychovala a pokoušela se uklidnit myšlenky.

Fiona. To byla moje poslední vzpomínka na ni, protože když nastal večer, byla už mrtvá.

Pohled mi sklouzl k oknu. Dovnitř dopadalo sinálé měsíční světlo a cvrlikání ptáků se jen tlumeně prodíralo skrz bušení v mých uších.

Byl to jen sen.

Jenom sen.

Skácela jsem se zpátky do propocených peřin a přinutila se zhluboka dýchat. Jakmile jsem se trochu uklidnila, rozechvělými prsty jsem zašátrala po mobilu pod polštářem a zkontrolovala čas. Tři čtvrtě na šest.

„Sakra,“ vydechla jsem.

Potřebovala jsem skoro hodinu, než jsem se vzpamatovala natolik, abych se mohla připravit. Svlékla jsem si tílko, stále ještě vlhké potem, vklouzla do sousední koupelny a unaveně se usadila na záchodovou mísu. Od Fioniny smrti jsem měla sklon k nočním můrám. A právě kolem výročí jejího úmrtí byly sny nejhorší. Jestli to takhle půjde dál, vrátí se mi migréna. Zamžikala jsem, spláchla a přinutila se vrátit k ranní rutině.

Zrovna jsem si vymáčkla trochu zubní pasty na kartáček, když si někdo odkašlal.

„Dobré ráno.“

S povzdechem jsem si zasunula kartáček do úst a pohlédla do zrcadla. Vedle mého odrazu se na mě díval druhý obličej, který mi byl skoro tak důvěrně známý jako můj vlastní. Bylo normální, když měly děti imaginární kamarády, s kterými si hrály a pro něž pořádaly večírky, ale bylo také normální, když se tito imaginární kamarádi od určitého věku vypařili. Ten můj to ale neudělal. Tvrdošíjně tu zůstával a hleděl na mě očima, které se pobaveně blýskaly.

„Ahoj, Bafe,“ zabručela jsem. Čistila jsem si zuby rychleji a zadívala se na svého osobního domácího ducha.

Baf byl vysoký a štíhlý, měl tmavé oči a vlasy, které se mu v neposlušných vlnách kroutily kolem obličeje. Vždycky vypadal,

jako kdyby právě vylezl z postele, i když jsem ho ještě nikdy neviděla spát. Měl absurdně vysoko posazené lícní kosti, dlouhý nos a horní ret o něco plnější než spodní. Na neexistujícího chlapa vypadal zatraceně přitažlivě.

„Jestlipak víš, že celá Anglie mluví o tvých narozeninách, co budou za dva dny? Tvůj obličej je v jednom kuse ve zprávách.“

„To je přece blbost. Pomalu sama začínám věřit na všechny ty nesmysly,“ řekla jsem otráveně a vyplivla pastu. „A ty bys měl přestat koukat celý den na televizi. Budeš z toho ještě větší podivín, než už jsi.“

Duch v mém zrcadle si odfrkl. „Nudím se! Co mám jinak celý den dělat?“

„Jsi vyfantazírovaný přelud, nemusíš dělat vůbec nic,“ připomněla jsem mu.

Baf se trochu zamračil a přimhouřil oči, vzápětí se napříč přes zrcadlo objevila tenká prasklina. A já, to se dělo, jen když byl nahněvaný.

„Poslyš, někdy mě dost uráží, jak neustále popíráš mou existenci.“

Byla jsem příliš vystresovaná, než abych přistoupila na jeho nálady. Vrhla jsem na něho podobně nevlídný pohled. „Pokud sis toho nevšiml, tak tě vidím jen já!“

„A to nestačí?“

„Ne, vlastně jo, ne! Nevím. Nerozčiluj mě.“

Sklo zrcadla se zamžilo, jako kdyby se najednou ochladilo, i když žádná zima nebyla.

„Tak si klidně najdi jiný výplod mozku, který ti pomůže s tvými problémy. Nepochybuju, že jich tu pár běhá,“ zavrčel Baf a jeho obrysy se začaly rozostřovat.

Prudce jsem vydechla, vyplivla pastu a přitiskla dlaň na zrcadlo. „Bafe, počkej!“

Prasklina se ještě zvětšila.

„Poslyš, omlouvám se,“ žadonila jsem a pátrala pohledem v zrcadle. Viděla jsem samu sebe a jeho obrys jako stín. „Včera

byl vážně hrozný den a já si to vylila na tobě. Promiň mi to. Jsi můj nejlepší kámoš. Ať už smyšlený, nebo ne.“

Stín se zarazil. „Hleďme, hledme,“ zamumlal. Ale objevil se znovu. Přímo přede mnou. Jeho tmavé oči hleděly do mých a na čele se mu kroutila kadeř. Pořád ještě se tvářil uraženě. „Máš štěstí, že jsi taky moje nejlepší kámoška, jinak bych se na tebe naštval.“

Rty mi zacukaly. „Vždyť se na mě naštveš každou chvíli,“ připomněla jsem mu.

„Ale nikdy naštvaný nezůstanu,“ opáčil.

To byla pravda.

Baf se v mých vzpomínkách začal objevovat dva dny po Fionině smrti. Ležela jsem v posteli, plakala a měla pocit, jako kdyby už nikdy nemělo svítit slunce a já se už nikdy neměla usmát. Celý dům byl zahalený závojem z černé a šedé a najednou tu byl Baf. Vynořil se z ničeho nic. Mezi dvěma nádechy.

Ještě se přesně pamatuji na jeho první slovo: „Baf!“ Lekla jsem se, vzhledla a uviděla, jak se na mě ze zrcadla šklebí hoch s černými vlasy a tmavýma očima. Stěží starší než já.

„Chceš si hrát na schovávanou?“ zeptal se mě.

A já? Já jsem s křikem vyběhla z pokoje, běžela pro mámu a vedla ji zpátky, abych jí toho chlapce v zrcadle ukázala. Jenže ona tam nikoho neviděla.

Trvalo pár dní, než jsem skutečně poznala, že chlapec v zrcadle existuje jen pro mě. Jinak ho nikdo neviděl ani neslyšel, i když Avery nějakou dobu předstíral, že ano.

Bafovo první slovo mu nakonec zůstalo jako jméno. Po celý rok, možná dva, po Fionině smrti byl Baf můj nejbližší přítel. Místo své sestře jsem svoje problémy svěřovala jemu a on mě pozorně poslouchal, učil se se mnou a díval se se mnou na televizi. Připadalo mi to až směšně normální. Tak samozřejmé, že jsem skoro zapomněla, že Baf je výplod mé fantazie.

Až si babička povšimla, že se mnou není něco v pořádku, protože v devíti letech jsem ještě komunikovala s neviditelnými

přáteli. Máma se ale postavila na mou obranu. Trvalo rok či dva, než podlehla babiččinu naléhání. Nikdy to sice nevyslovila, ale já jsem věděla, že nakonec také uvěřila, že se mnou není něco v pořádku. Že mě ztráta Fiony poznamenala. A tak to začalo. Jedna návštěva lékaře za druhou. Jedna diagnóza za druhou. Dokud jsem nepřestala o Bafovi mluvit.

A Baf? Všechno jsem odbyla povrchním žertováním, ale ten výraz v jeho očích... Vždycky v nich byla osamělost. Nějakou dobu jsem se ho pokoušela ignorovat. Dělat, jako kdyby tu vůbec nebyl. Tam, kde předtím zazníval náš smích, bylo slyšet jen mumlání televize a osamělé šustění obracených stránek knihy. Tam, kde předtím visely namalované obrázky nás dvou, byly od té doby na zdi nalepené plakáty jakýchsi kapel. A já věděla, že jsem ho ranila.

Od té doby náš vztah zažíval neustálé výkyvy. Většinou když došlo k nějaké změně. Když jsem se změnila já, změnil se také. Měnilo se moje tělo, moje chování, moje zájmy. Tělesně neměl problém se přizpůsobit, ale emocionálně už to bylo horší. Jako kdyby na něho byl můj vývoj moc rychlý. Den, kdy jsem začala nosit podprsenku a Bafovi zakázala vynořovat se v mém pokoji bez ohlášení, byl temným dnem našeho přátelství. Ale bylo potřeba stanovit určitá pravidla a k nim patřilo i to, že mě nesměl rušit, když jsem seděla na toaletě, sprchovala se nebo se právě převlékala. Vlastně k pravidlům patřilo také, že mě nesměl rušit, když jsem měla na návštěvě chlapce, ale to v naší náročné rodině stejně moc nešlo. Proto jsem si svoje známosti raději domů nezvala. Pravidlo ale platilo stejně, neboť moje milostné vztahy bývaly krátkého trvání a já se naučila oceňovat svůj vibrátor. Na to jsem se však potřebovala uvolnit, a ne mít neustále pocit, že mi přes rameno nahlíží perverzní duch. Když jsem spala, směl se v zrcadle poflakovat také jen s mým svolením. Zato jsem někdy nechala běžet netflix, když jsem šla do školy, aby si mohl krátit čas.

Neklapalo to sice vždycky úplně dokonale a Baf mě přistihl v choulostivých situacích častěji, než bych dokázala spočítat, ale

celkem vzato naše soužití fungovalo docela dobře. Zvláště, ale dobře.

Asi jsem mu za ta léta měla dát nějaké nové jméno, ale Baf se na to nikdy neptal a já měla strach udělat ho ještě... lidštějšího, než už byl. Ta přezdívka, i když byla komická, mi poskytovala pocit, že ho nemusím brát úplně vážně. Jako pozůstatek z mého dětství, dotěrný, ale neškodný.

„Proč byl včerejšek tak hrozný?“ vrátil se Baf zase k důvodu mé špatné nálady a pozoroval, jak si začínám nanášet make-up.

„Radši se neptej,“ odbyla jsem ho.

Zvedl obočí. „Takže vaše vystoupení se nepovedlo? Mimo chodem, máš na bradě pupínek.“ Posměšně ukázal na můj obličej.

Podrážděně jsem zašermovala řasenkou. „Byla to katastrofa! Přijeli jsme pozdě, a z klubu nás proto vyhodili, a ještě ke všemu u toho byl zatracenej Edward Cinderell.“

Teď vylétla do výše obě obočí a v odrazu to vypadalo, jako kdyby si Baf sedl na sklopené záchodové prkénko a pozoroval mě zpod hustých řas. „Cinderell tam byl?“

„Jo a bylo to ponižující,“ zavrčela jsem, dokončila poslední tah kajalovou tužkou a hodila všechno zpátky do kosmetické taštičky.

„A co –“ začal Baf.

„Večer, jo? Už mám zpoždění,“ přerušila jsem ho a vyběhla z koupelny.

„Máš na botě nalepený toaleták!“ zavolal za mnou ještě. Blbec.